

hertil er ikke blot den, at Myndigheden nu findes og ogsaa er kendt i andre Forhold, hvor næringsdrivende Borgere overtræde de dem som saadanne paahvilende Pligter over for det offentlige; jfr. de foran anførte Lovbestemmelser og Jdg. 1. Febr. 1797 § 116 flg.; men den ønskes i Særdeleshed bevareret af den saglige Grund, at den i Virkeligheden byder Borgerne den Fordel at kunne undgaa en Retsfølgning, hvor denne kun vilde volde dem overflødig Bæsvær og Udgift, idet Forsøelsen er saa klar, at Udfaldet ikke vilde være tvivlsomt, medens de i alle Tilfælde, hvor der maatte være mindste Tvivl om deres Brøde, have den Udvej at kræve Sagens Afgørelse ad retslig Vej, idet Forsøgning i saa Fald ifølge Sagens Bestaffenhed bør ske ved Soreten.

Endelig har Kommissionen været enig i, at der bør tilføjes en særlig Bestemmelse om Straffepaalægs Maaden for den Mulighed, at en judicial Embedsmand maatte gøre sig skyldig i Undladelse af at oplyde den ham efter nærværende Lovforslags § 39 paahvilende Anmeldelsespligt. Ifølge vedkommendes Stilling som Retsbetjent formentes dog Paalæget i dette Tilfælde ikke at burde gives af Toldbestyrelsen, men af Justitsministeriet, om end efter Indstilling gennem Toldbestyrelsen fra Bureauet, jfr. Lovforslagets § 2; og dernæst har Kommissionen ogsaa i dette Tilfælde anset det som en Folge af Embedsmandens Egenkab som judicial Embedsmand, at han, hvis han er misfornøjet med Justitsministeriets Paalæg, bør kunne kræve Sag anlagt imod sig.

Ligejom Tilfældet er i forskellige ovenanførte Love, er der dernæst ogsaa i nærværende Lovforslag fastsat en Frist, inden hvilken Erklæringen om ikke at være tilfreds med vedkommende Forvaltningsmyndigheds Paalæg skal være afgiven for at kunne komme i Betragtning.

Denne Fasthættelse er paa den ene Side i det offentlige Interesse, for at ikke vedkommende af alle haande Marager skal kunne trække dens Afgørelse i Langdrag, og paa den anden Side til Fordel for den private Borger, som derved faar fornøden Tid til at overveje og pleje Raad i Sagen, inden han afgiver sin Erklæring. I Overensstemmelse med Lovforslagets Forskrifter vedrørende lignende Forhold, jfr. § 22 og 61, er Fristen foreslaet fastsat til Udløbet af 30 Dage efter vedkommende Paalægs Forhændelse.

Til § 68.

Lov 13. Marts 1867 indeholder ingen udtrykkelig Forskrift om, hvorledes der skal forholdes med de i Henhold til Loven paa-

lagte Bøder, om de, hvis de ikke frivilligt erlægges, skulle kunne inddrives og først, hvis Inddrivelsen viser sig umulig, affones, eller om sliq Afsoning i Tilfælde af Iffebetaling straks skal finde Sted; men Lovens § 27 indeholder dog en Bestemmelse, som afgjort taler for, at det er Lovens Mening, at Bøderne skulle kunne inddrives, jfr. foran Sp. 3465.

I Overensstemmelse med, hvad der saaledes maa antages at være gældende Ret i dette Forhold, og med, hvad forskellige Love fra de senere Aar hjemle, have nogle af Kommissionens Medlemmer, der anse det ved almindelig borgerlig Straffelov indført System med Bøders Inddrivelse for alt andet end heldigt, været tilbøjelige til at holde paa, at ogsaa Bøderne efter nærværende Lovforslag skulde kunne være Gjenstand for Inddrivelse ved Udpantning, og have tillige ment at burde fastholde Tanken i den nu gældende Lov 13. Marts 1867 § 27 om samtlige Ejeres og Bestyrelsesmedlemmers solidariske Ansvar for Bøderne, dog kun med en vis Lempelse, saaledes at, hvor Bøderne vare paaagte en Ejer, Medejer, Medlem af et Rederis Bestyrelse eller dets bestyrende Reder, den samlede Rederiformue skulde hæfte for Bøderne over for det offentlige, medens selvfølgelig de enkelte uskyldige Medlemmer, hvis Anpart derved rammes, skulde have Regres for Tabet til de skyldige.

Ligeledes vilde det efter de samme Medlemmers Opfattelse stemme med Reglerne om Rederiets Ansvar for Skipperens Forøelse i privatretlige Forhold, jfr. Sølovsforslaget § 8, at der ogsaa paaagdes det et Ansvar for de af Skipperen begaaede Overtrædelser af hans Pligter som saadan overfor det offentlige. Derfor vilde de samme Medlemmer kunne have tiltraadt Forslag om, at de af en Skibsfører som saadan forbrudte Bøder skulde kunne udpantes i vedkommende Skib. Da den nu gældende Lov 13. Marts 1867 § 26, som foran paavist, paa lægger Ejerne eller Bestyrelsens Medlemmer at hæfte med deres hele Formue ogsaa for de af Skipperen paadragne Bøder, gif et slikt Forslag i Virkeligheden ud paa en Formindstelse af Rederiernes retlige Ansvar og synes for saa vidt at maatte være uden Betænelighed for dem.

Imidlertid have de paa gældende Medlemmer af Kommissionen dog ikke lagt saa afgørende Vægt paa dette Punkt, at de have villet gøre det til et Stridens Emne, der muligvis kunde berede Lovens Gennemførelse Banstigeligheder, og have derfor indskrænket sig til paa dette Sted at angive deres principielle Standpunkt.